Ч. 97 Пятниця 2 (14) мая 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплаги почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної

14. засідане Палати послів з дня 11 мая 1897.

На початку засіданя відповідав президент мінїстрів на інтерпеляцию пос. Мальфатті'го в справі ексцесів підчас виборів до Ради державної на Побережу. Президент мінїстрів признав, що зневажувано людий, котрих підозрівано, що будуть голосувати на італїяньского кандидата; сказав, що до непокоїв причинила ся богато неоправдана поголоска, що Славяни утратять всї свої права, скоро перепадуть їх кандидати. Жандармерия не могла дати ради і ще в час завізвано войско та арештовано ексцедентів. — На інтерпеляцию пос. Спінчича відповів президент мінїстрів, що в Каподістрия прийшло до непокоїв головно длятого, що з нагоди асентерунку богато новобранців поприбирали ся в славяньску трікольору і тим визвали Італїянців. Підчас тих розрухів не зранено нікого.

Справа запомоги для селян.

З порядку дневного приступлено до дискусиї над цісарским розпорядженем в справі запомоги для селян, потерпівших від нещасть елементарних. — Пос. Пешке (німецкий поступовець) доказував, що із давнїйших запомог дістала ся лиш мала часть селянам в Чехії. Теперішну запомогу треба би для того підвисшити. — Пос. Розер (німецкий поступовець) розбирав причини прикрого положеня селян і при тім сказав, що ґр. Баденї не мав часу подумати о селяньстві, бо займав ся розпорядженями язиковими. Плоди пильности заміняють ся на оружие; жадане, щоби в часї жнив давано урльопи, не можна осягнути. (Президент перериває бесїдникови кілька разів его бесїду; настає суперечка, до котрої мішають ся і другі посли, аж наконець відбирає президент Розерови голос. Тогди Розер відкликав ся до цілої Палати, а та ухвалила, щоби він говорив. Розер подякував Палатї за ту ухвалу і зазначив, що він вже 31 послом, але перший раз стало ся єму таке, щоби єму голос відобрано, і наконець закінчив свою бесїду).

Пос. Гнївош поставив внесене, щоби се предложене передати комісиї з 48 членів. — Пос. Зоре (Хорват) поставив внесене на замкнене дискусиї. — Пос. Функе (німецкий поступовець) поставив внесене, щоби над внесенем о замкненю дискусиї голосувати поіменно. Се внесене відкинено і вибрано ґенеральних бесїдників. — Пос. Ґінтер (німецкий поступовець) доказував, що запомога єсть за мала і жалував ся на поступоване властий при відписуваню податків. Одній громадї відписано 3 зр. 71 кр.; громада готова подарувати ту суму правительству. — Пос. Дик (Молодочех) сказав, що поміч прийшла за пізно, визначена запомога єсть за мала, а доходжене шкоди і розділ гроший єсть хибний. — По сїм ухвалено передати предложене комісиї з 48 членів.

Фахові стоваришеня господарскі.

Наступило перше читане правительственного проєкту о заснованю фахових стоваришень господарских.

Пос. Удржаль (Молодочех) сказав насамперед, що яко Славянин і Чех мусить сказати кілька слів на оскорбу, якої тут допустив ся один член Палати. Лиш чоловік несповна розуму, або глубоко маловартний може говорити о маловартности народів. Розумні люди розріжняють лиш старшу або молодшу культуру. Відтак заявив бесїдник в імени своїм і своєї партиї, що взагалї суть за предложенем, але яко автономісти хотять, щоби в предложеню були увзглядненї відносини поодиноких країв.

Пос. Релїнґ (німецкий поступовець) заявив, що его партия мимо опозициї буде виступати за сим внесенем. — Пос. Ресель (социял-демократ) заявив також, що его партия мимо того, що проєктовані стоваришеня мають бути примусові, буде обставати за їх переведенем. По сїм настала довша суперечка межи социялїстами а другими послами і остаточно ухвалено передати проєкт комісиї рільничій з 48 членів.

Зелїзниця Львів-Белзець.

При першім читаню правительственного предложеня в справі удержавненя зелїзницї Львів-Белзець заявив пос. Гофман-Веленгоф, що его партия буде старати ся всїма силами недопустити, щоби сей закон був ухвалений і длятого поставив внесене, щоби сю справу усунути з порядку дневного. Внесене то відкинено. По промовах ще кількох бесїдників ухвалено на внесене пос. Бляжека (Молодочеха) передати внесене комісиї зелїзничій з 48 членів.

На тім закінчено засідане. Пос. Тірк зажадав ще, щоби на порядок дневний слїдуючого засіданя поставити розпорядженя язикові, але внесене се відкинено.

---

24)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Иосифа Корженьовского).

(Дальше).

Мариян стояв довго на місци. Аж по кількох хвилях одів ся в легкий плащ, загасив сьвічку і положив ся. Але нї він нї Гнатко не заспали. Мариян чув, що Гнатко перевертає ся на постели і дармо поправляє подушку: чув добре й Гнатко, що его приятель може годину по тім, як розстали ся оба, вийшов на ґанок і вже звідтам не вернув. То утвердило его в тім підозріню, що Мариян мусить любити Уршулю, що та чудова дївчина, яку через два роки заєдно бачив, котру учив єсть его скарбом, его ідеалом, мусить бути душею і его житя і таланту. Отже відсував як міг еї образ від своєї гадки, але чим упірнїйше старав ся займитись чим иншим, заки прийде сон, тим близше глядїли на него ті темні і хороші очи, тим виразнїйше звучали в его ушах слова: „дякую вам, нїколи того не забуду!“, тим чарівнїйше рисував ся в его памяти березовий лїсок і розвалена хатка і та хвиля, коли вже відходячи оглянув ся за нею і побачив еї хорошу головку ще обернену за собою. Вже днїло, коли бідний Гнатко утомлений тою борбою заснав, бачучи і у снї то всьо, чим его голова була так сильно набита.

Тимчасом Мариян сидїв серед цьвітів, що покріплені сьвіжостию ночи і росою ще більше пахли. Переносив ся гадкою в минулі хвилї, хлядїв на тиху громаду будинків, що рисували ся під его ногами в півсьвітлї ясної ночи, вглядав ся в широку ленту недалекої Висли, що мимо ночи блискала нераз заблудившим не знати звідки сьвітлом. Сягаючи щораз дальше і дальше проникав зором пітьму ночи, що заслапяла цїлий овид, вступав в країну спомипів і глядав тих хвиль щасливих, котрі самі одні лишають ся з минулого житя, щоби ними осьвітити темноту своєї будучої дороги. Серце егоболїло, сам не знав чому; сльози десь колись закрутили ся в оці і на тій непевній дорозї, котра лежала перед ним в якійсь памороці, бачив снуючі ся стати: то матери, що глядїла на него з жалем, то батька, що благословив его, то мачохи як єму грозила, то Уршулї, що раз усьміхала ся до него, то знов відвернена глядїла за Гнатком, котрий приглядав ся їй з зачудованем і з почестию. Всьо то пересувало ся безладно через его голову; дїйстність мішала ся з привидами, як у снї, котрим не править воля чоловіка, котрий хоч хвилю триває, а здаєть ся перетягаєсь не знати як довго і до часу пробудженя не знати чому томить і чарує. В такім настрою, з котрого дармо хотїв вирвати ся, пересидїв наш герой аж до часу, коли сонце, що встало зза лїсів, простягнених на правім березї Висли, озолотило небо, надало всїм предметам краску і дїйстну їх подобу, обудило людске житє до сьвіжого і дїяльнїйшого руху і піднесло ся понад овид і заяснїло такою красою, що при тій величи природи, при тій щоденній, а все пречуднїй появі, зникли з его серця всї привиди, що его мучили, а остала лише надїя і довіре, що і єму щось припаде з божих дарів, від котрих не виключений нї один листок нї один хробачок. Покріплений тою гадкою, сьвіжостию поранку і тихою молитвою, що відмовив в своїм серци, поглянув здоровійшим оком на себе і на всьо, що его окружало, а коли то успокоєне вступило до его душі, почув, що сон почав тяжити его повікам і мимохіть замикав їх. Встав і війшов до комнати та обтуливши ся плащем смачно заснув.

XV.

Коли пробудив ся коло девятої години, Гнатка вже не було. Чи для оминеня розмови, чи може не хотїв переривати приятелеви сну, вийшов тихо з комнати і пішов до дому. Та немов утеча була дуже прикра горбатому. Він підозрівав, що Гнатко може бояв ся поглянути єму за дня в очи, щоби не зрадити ся з враженя, яке мусїла на нїм зробити краса Уршулї, та щоби не толкувати ся з задуми, в якій его Мариян застав. Але пересьвідчене, що серце і душа Гнатка сто разів красшїйші від его тїла, що его приязнь тверда як скала і стверджена так довгим часом, який оба пережили, поборали повстаюче погане чувство за-

Наші селяни за морем.

В американьскій *Свободі* читаємо дуже інтересні замітки діяльного гр. кат. сьвященика о. Н. Дмитрова з его подорожи по Канаді. Тому, що в нас тепер панує еміґрацийна горячка і то як раз до Канади, то для нас буде цікаво знати, як наші селяни поводять ся за морем. З того ми можемо також для наших краєвих відносин богато навчити ся.

До Winnipeg — пише о. Дмитрів — приїхав я 5 цьвітня с. р. Подорож з Bufallo, N. Y. до Winnipeg нічим не замітна, отже годі про ню і згадувати. Їде ся дві доби, от і все. На двірци зелізниці в Winnipeg побачив я наші два сердаки, привитав ся з людьми тай довідав ся, що они з під Бродів з села Берлина. Один з них навіть передплатник „Свободи". Таки зараз з'явив ся п. К. Ґеник і спровадив мене до Immigration Nouse.

Ту я побачив такий стан. Від послідних виборів наступили зміни в правительстві, отже партия, котра дістала ся до керми, поробила свої порядки. Всюди по урядах повсаджувала своїх людий, а давних урядників поусувала. Така зміна консеквентно наступила і в справах імміґрацийних. Новий персонал урядничий з дуже енерґічним шефом на чолі провадить справи імміґрацийні порядно. В персоналі урядничім суть люди, котрі говорять всякими язиками. Єсть ту урядник Швед, Француз, Німець і наш Русин п. Ґеник. Всякі справи полагоджують ся сумлінно з блискавичною скоростию і бюрократичним педантизмом. Сам будинок виглядає дуже чистенько і як на імміґрацийний дім, особливо для наших людий, зовсім вигідний. Люди дістають даром чисте, вигідне і здорове мешкане, кухню вспільну до ужитку і опал.

Я застав ту наших кільканайцять родин в головній части з Борщівского повіту, котрі лише вчера приносять нашій нациї. Сидять уже декотрі по кілька навіть місяців. В одягах краєвих, з волоcем довгим, бруді, нужденні. Анї суди Боже намовити їх, щоби поперебирали ся. Кажуть, що віру свою загублять, а одна жінка загрозила свому чоловікови, що втопить ся, або повісить ся, коли він посьміє собі волосє обстричи. — На наших людий дивлять ся Канадийці гірше, як на Індиянів, бо Індияни ту взглядно культурний нарід. Они мають свою ґазету і письмо сьвяте на своїй мові. Один урядник радив мені зовсім на серіо, щоби кількох наших людий вислати на науку до Індиян. Прошу собі лише представити: приходить родина з Галичини. Чоловік, жінка і 8 дїтий. По дорозі всї гроші видали. Аґенти видерли послідний цент у чоловіка. Голі, босі, брудні, бідні, правдиві діди заїзджають до імміґрацийного дому. Заряд імміґрацийного дому ломить руки і не знає, що почати з тими нещасливими людьми. Добрі люди скидають ся по пару центів — має родина на якийсь час на прожиток. Дїтиска лазять по сходах і занечищують все — таки їдуть з потребою на сходи, або під двері. Заряд в роспуці клене, проклинає і повідомляє правительство, що з тами людьми годї що почати. Але правительство не має на разї з другої якої сторони масової імміґрациї і терпить наших людий, яко malum necessarium. Яке понятє має правительство о нас, вже з того можна собі представити.

Але вертаймо назад до нашої нещасливої родини. Вишукали вже чоловікови роботу. Він рубає дрова день в день і пересічно заробляє 50 цнт. Житє дуже тане. Він вимог не має ніяких, складає центи і жиє собі після его понятя зовсїм по паньски. Засидів ся наш чоловік в містї, не працює тяжко, хлїб білий їсть як в добрім роцї в Галичинї на Великдень, і сидить тай анї тямки собі не має про фарму. Таких людий наших у Winnipeg є велике число. Та спекуляция наших людий до нічого не здатна, бо і шкода змарнованого часу, як вже якийсь цент призбирало ся — бо вкінци таки майор міста (він є шефом бюра імміґрацийного) силоміць виженe людий на фарми, але тогди вже добрих дарових фарм не буде.

(Дальше буде)

Новинки.

Львів дня 13-го мая 1897.

— Іменованя. II. Міністер рільництва іменував приватного лїсного техніка Йос. Кулачковского ад'юнктом лїсової інспекциї. — Ц. к. львівський висший суд краєвий іменував авскультантами судовими практикантів: Володисл. Бекера, Стан. Славика, Мар. Шведа, Теод. Рожанковского, Теод. Бачиньского, Мир. Кимаковича, Ем. Вая, Мар. Островского, Йос. Пара, Ад. Гулина, Теоф. Копистяньского, Теод. Порсесовича, Володим. Зарицкого і Володисл. Ольховского.

— Ц. к. краєва Рада шкільна ухвалила між иншим на засїданю з дня 10 го мая с. р.: 1) Іменувати учителями в школах народних: Макс. Корчовского старшим учителем і Мих. Салаха молодшим учителем 5-кл. школи в Ропчицях, Ів. Фаловича учителем в Угорниках, Фр. Щепаньского управителем 2-кл. школи в Бучкові, о. Ів. Голду катихитом при 6-кл. школї мужескій в Коломиї; 2) затвердити в учительстві Фр. Тондеру учителя ґімназиї в Станиславові; 3) зорґанїзувати дві одноклясові школи на передмістях Львівскім і Черляньскім в Городку від 1-го вересня 1898; 4) перемінити від 1-го вересня 1897 чотироклясові школи народні: мужеску і женьску в Городку на шестиклясові: чотироклясову мішану в Бориславі на дві чотироклясові мужеску і женьску; 5) вилучити присілок Підсухе з округа шкільного в Спасї від 1-го сїчня 1897; 6) приймити до відомости справозданя ц. к. інспекторів шкільних краєвих з люстрациї: школи реальної у Львові, ґімназиї в Самборі і ґімназиї в Ряшеві.

— Град, величини лїскового оріха, упав в понедїлок, в само полудне в Станиславові і охрестности та наробив в огородах і полях значні шкоди. В Станиславові вибив град богато шиб. — З инших сторін краю доносять також о градах, що упали дня 9 го с. м. і о великих шкодах від них.

— Великі снїги — як доносять з Горішної Австриї — упали вчера в охрестности міста Ґмунден. Наробили они величезної шкоди по полях і огородах, де всї дерева стоять в цьвітї. В горах лютила ся буря з снїгом вже від кількох днїв.

— Пригода на зелїзници. Дня 7-го с. м. дістав ся під колеса поїзду робітник з тартаку Лїбіґа, Микитин. Єго відкинуло в рів під зелїзничим насипом і там найдено его на другий день неживого.

— З розпуки. З Шарльоттенбурґа в Німеччині доносять: На березї озера Шляхтензе найшов рибак Йордан два трупи утоплених жінок. Були они звязані з собою шнуром. Слїдство виказало, що то трупи двох паннів, сестер Цогбавм. Одна з них мала 51 лїт, друга 54. Мешкали разом з 80-лїтною матїрю в Шарльоттенбурзї, а по її смерти, що недавно наступила, попали в страшну розпуку. В листї пишуть, що по смерти матери не мають чого жити на сьвітї.

— Страйк мулярів і будівляних робітників розпочав ся оногди в Чернівцях. Жадають они найменше 1 зр. 60 кр. денної платнї і $2^1/_2$ години відпочинку на полудне замість дотеперішного $1^1/_2$-годинного. До змови не всї робітники приступили.

— Крадіж. В лїтї 1896 р. украв на шкоду австрийскої почти якийсь Антонїо Джіронколї 26.810 зр. Крадежи допустив ся при помочи кіль-

---

вости, яке могло затроїти всяке щастє і захитати найсильнїйшу віру в честність і совістність.

До тої побіди причинила ся поява служниці від панї Больковскої. Та чесна женщина, хоч мала ту хибу, що завсїди говорила, навіть до горшків і тарелїв, коли їх помивала, несла видко добру новину, бо вбігла задихана і з веселою усьмішкою до комнати. Сталось то як раз тодї, коли Мариян, що вже одїв ся і ждав нетерпеливо на відповідну годину, аби піти на Новомїсткy улицю, добув той образ з ангелом приказуючим утечу до Єгипту, котрий ми вже описали, а котрий ще доси не був цїлком викінчений. Він уставив его на підставцї, сїв напротив него на кріслї і уважно ему приглядав ся.

Сузанна, так називала ся та служниця, побачивши Марияна і порівнавши его горб з тим, що еї вчера вечером так сильно здивував, відозвалась:

— Ого, а видите, що я трафила! І вже-ж що тут а не деинде і панич, той саміський, що був у нас вчера вечером, як я прибігла з аптики з тими лїками. Я зараз сказала нашій панї: не бійте ся, не бійте, вже я певне трафлю і найду того горбатого пана та й карточку ему віддам. Чи то такий далекий сьвіт до ринку, або я тої камениці не знаю? Ще панни на сьвітї не було, як я вже сто разів перебігла ринок вздовж і вшир; бо-ж я уродила ся на Пивній і там виховалась, а то-ж не сто миль від ринку і від тої парижної камениці!

— Дякую вам, що ви мене пізнали і не помилились — відповів Мариян, діждавши ся остаточно кінця. — Кажете, що маєте карточку до мене? Давайте-ж скоро, а як має ся панї? Лїпше?

— А Бог знає, прошу пана, чи дуже лїпше чи нї — відповіла Сузанна, віддаючи карточку, котру Мариян став скоро читати. — Але правду кажучи, то мусить бути лїпше, коли панї встала нинї з постели, одїла ся і тепер сидить в своїм кріслї. Я й зараз, прошу пана, взяла ся перестелювати їй постїль, бо то три дни панї не могла й рушитись і не можна було стелити; а тепер і шпви нові надїла і біленьке простирало поклала і матерац так вибила, що рівненько як на столї. То мусить бути еї лїпше з недугою, коли то всьо дало ся зробити, а було й тілько часу, що і курку вспіла зарізати і наставила для панї на росіл.

Сузанна була би ще більше подробиць з домашного господарства розповіла Мариянови, бо він читав і не слухав еї цїлком, коли-б наблизившись до крісла, на котрім сидїв, не була побачила образа.

— Ісусе Христе! — крикнула приступаючи до образа і складаючи руки. — Та-ж то наша паннунця, як жива. Боже, Боже! Як она дивить ся на того синка, аж хоче ся плакати. Ой, коби то їй Господь дав таку красну дитинку!

Мариян наляканий тими словами і боячи ся, що говорлива баба оповість всьо Уршули, відозвав ся:

— Що вам такого! Привиділась вам подібність, чи що?

— Та де привиділась, бійте ся Бога паничу — відповіла приглядаючись уважнїйше. — Се-ж то само лице, ті брови, ті повіки, а ніс, а уста, як капля води. О дитині не говорю, бо еї не бачила, але она як жива, говоріть собі що хочете.

— От, плетете самі не знаєте що — відповів Мариян, справдї невдоволений з тої пригоди, що могла его зрадити і видати тайну его серця. — Тому образови вже яких пятьдесять лїт; звідкиж міг би маляр бачити вашу панну, щоби еї подібну намалював.

Сузанна похитала головою, а відтак сказала недовіряючи:

— Пятьдесять лїт — дивіть, дивіть, як то могло стати ся? Правда, що й не так одїта як тепер ходять — ну, вже чи пятьдесять, чи не пятьдесять, бо я того не знаю, але як погляну на ню, то Бігми здає ся менї, що піднесе голову, подивить ся на мене такими красними очима, що чоловіка за серце хапають і скаже: Сузанно, приладьте для дитини купіль!

Мариян відвернув ся і усьміхнув ся з такої бесїди та добувши рубля подав еї Сузаннї і сказав:

— Дякую вам за добру новину. Ідїть тепер до дому і скажіть паннї, що зараз прийду, а тут маєте на пиво за труд. А як не скажете паннї нїчого о тім, що ви тут у мене бачили, а найбільше о тій подібности, що вам привиділа ся, то дістанете ще більше. Розумієте?

— Розумію, але не всьо — відповіла Сузанна споглядаючи на рубля і недовіряючи власним очам.

— Видите — сказав Мариян — панна могла би розгнївати ся, она така молода і така красна.

— О, що красна, то красна — перебила Сузанна.

— Отже бачите — говорив Мариян дальше — певне розгнїває ся на вас, коли прирівнаєте еї до мальованої жінки, вже не молодої, а до того з дитиною.

кох фальшованих переказів, виставлених в Триденті а адресованих до ріжних інституций банкових у Відни, Триєсті і Боцен. До тих інституций з олошував ся обманець листовно по гропі і єму видавали їх не підозріваючи нічого. Справа вийшла на яву при контроли тридентійскої почти. Суд окружний в Боцен визначує нагороду 1.000 зр. а. в. для того, хто допоміг би до викритя обманця.

— **Обовязкова оборона огнева.** Виділ краєвий видав розпорядженє, силою котрого мають виділи рад повітових заводити в селяньских громадах свого повіта обовязкову оборону огневу. Кождий мужчина віку від 18 до 42 літ, осілий в громадї, о скілько не є калїкою, належить до обовязкової оборони огневої і повинен в місяцях: маю, червни, липни, серпни і вересни в першу неділю кождого місяця, а на случай непогоди в одну з слїдуючих, по вечірни ставити ся в урядї громадскім, щоби відбувати вправи в службі оборони огневої, а крім того має явити ся безпроволочно в часї пожару. Вільними від того обовязку є військові всїх степенїв, позістаючі в чинній службі, дальше сьвященики і духовні всїх обрядів а також ті, що будуть увільнені від того обовязку начальником громади. Хто ухилить ся від повисших обовязків, а достаточно не оправдає ся перед начальником громади, або хто в службі, як також в часї ратунку підчас пожежі не послухає зверхника, потерпить кару, яку присуджує зверхність громадска. Оборона дїлить ся на два відділи: 1) відділ ратунковий, до ратованя людий, майна і розриваня загрожених будинків; 2) відділ водний до службы при сикавцї і достави води. Догляд над виконуванєм обовязків оборони огневої належить до зверхности громадскої, а надзір над справованєм обовязку з сторони зверхности громадскої і контроля орґанізациї огневої належить до виділу ради повітової. Єсли отже виділи рад повітових припильнують виконаня того розпорядженя, то в короткім часї сельскі громади нашого краю будуть мати обовязкові сторожі огневі.

— **До чого доводить темнота.** За шістку можна в Чернівцях дуже легко дізнати ся, що з чоловіком стане ся. Іде ся до ворожки або до планетника і ті з карт або з фасолї виворожать, яке єму щастє судило ся, що єго вороги заміряють, чи дістане гроші в короткім часї, чи віддасть ся, чи буде чоловік вірний і т. д. Шістка не велика страта, а довідати ся ріжних цікавих і загадочних річий кортить дуже. Так може думала собі і Анна Гандзюк з села Торского коло Товстого в Галичинї, що прийшла аж до Чернівців до ворожки. Тут — як пише черновецка „Буковина“ — зайшла она до панї Мариї Мізер, слїпої на одно око вихрещеної жидівки, що мешкає при улици Кучурмаре. Мізерова не-аби яка панї, Єї чоловік поважний панок собі з бокобородами, є відай якимсь низшим урядником в маґістратї а она має незлий заробок з карт. В недїлю їде фякром до униятскої церкви в такім широкім капелюсї як решето і щоби показати ся перед простим народом, сипле риньскими на тацу, а всї жебраки з під церкви збігають ся до неї як до якої добродїйки — так уже знають єї щедру руку. Тота одноока вихрестка брала від Анни тілько по 20 кр. за карти, і казала їй ставити на льотерию, даючи їй, „добрі нумера“. Анна виставила 7 зр., але не виграла анї разу. Тодї казала їй слїпоока ворожка для привернення щастя через 18 днїв їсти не солене, а коли і то не помагало мимо того, що Анна обходила ся майже три тижні без соли, казала їй припровадити свого чоловіка, „щоби ворожка на него подивила ся“. Чоловік Анни має слабість сьв. Валентого, падачку таку, що як єго хопить, то він тижнями мусить лежати. Але Анна витягнула єго таки аж до Чернівців і тут він захорував нагле. Побачила Мізерова, що не буде кому упімнути ся за дурною жінкою, бо чоловік слабосильний, та давай намавляти єї, щоби продала кавалок грунту і за ті гроші „купила собі щастє“. Щастє мало коштувати 50 зр., бо Мізерова оповідала, що мусить їхати за ним аж у гори до одного гуцула, котрий має таку силу, що кождому „приверне“ єго щастє. Анна зачала торгувати ся за щастє і виторгувала за 30 зр. Продала дома грядчину і принесла ворожцї 15 зр., а другу половину обіцяла дати „як буде познака“. Але познаки не було і Анна знов дурно тратила ся на дорогу до Чернівцїв. Перед кількома днями прийшла Анна вже 24-ий раз до Чернівцїв до ворожки і стала жадати від неї або звороту гроший, або обіцяного щастя. Панї Мізерова замкнула ся в сальонї, а свому пану мужови поручила оставшу в почекальни Анну „замалювати в морду“, щоби не пхала ся паньству в очи. Пан Мізер виконав припорученє з такою точностию, що Анна з плачем вибігла на улицю а там заняли ся нею добрі люди. Так то дурнїв всюди бють!

— **З купелевого заведеня Рабки,** коло Нового Торгу в західній Галичинї пишуть нам: То заведенє єсть одною з найбільше відвідуваних місцевостий купелевих в нашім краю, особливо від часу, як купив єго на власність др. Казимир Каден. Коли возьме ся на увагу, що жерела в Рабцї солоно-йодо-бромові, з огляду на їх хемічний склад, стоять на першім місци в Галичинї, а на третім між мінеральними жерелами в Европї, та коли додамо до того знамениті комунікацийні улекшеня, то треба надїяти ся, що заведенє значно і скоро розвине ся. Лїкарем заведеня єсть др. Мечислав Глуховский, чоловік звістний з свого фахового знаня і совістности. Др. Глуховский удержує в Рабцї пенсионат для дїтий і дївчат, а заряджує пенсионатом п. Глуховска, жена лїкаря. Для родичів, що не можуть самі виїхати з недужою дитиною, є такий пансионат дїйстним добродїйством. Минувшого року перебувало в Рабцї на купелях і кільканайцять осіб Русинів, переважно сьвящеників.

— **Помер** в Томску на Сибіри Ґотфрид Оссовский, звістний польский археольоґ і ґеольоґ, член краківскої академії наук, висланий на Сибір для наукових розслїдів.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 13 мая. Приїхав тут вчера Найдост. Архикн. Франц Фердинанд і пополудни представив ся Є. Вел. Цїсареви.

Будапешт 13 мая. Банфі відповідаючи на інтерпеляцию Апоньїого в справі турецко-грецкої війни і гостини Є. Вел. Цїсаря в Петербурзї заявив, що всї ознаки промавляють за тим, що настане незадовго мир і буде задержаний status quo на Балканї а Кретї буде надана автономія під верховною властию султана. Відносини Австро-Угорщини до єї союзників не змінили ся. Тридержавний союз не належить до коротко жиючих, але запустив коріне в серцях союзних народів незмінну основу австро-угорскої полїтики заграничної. Росия заявила також, що не має самолюбивих цїлий на Всходї лиш удержанє порядку, безпечности і status quo. Отже межи Австро-Угорщиною а Росиєю єсть у всхідній полїтицї однакова цїль, повна згода, а гостина Є. Вел. Цїсаря в Петербурзї ще скріпила єї.

Атини 13 мая. Більша часть газет похваляє рішенє правительства в справі відклику до посередництва держав.

Атини 13 мая. В Анаселїца в Македониї мала вибухнути ворохобня; 2000 Македонцїв по уступленю войска турецкого напало на музулманів.

Арта 13 мая. Коло Фїліпіядес прийшло до битви межи Греками а Турками. Турки уступили ся аж до Канопульо. Греки обсадили гори коло Імарет. Занятє Греками Вальхерни єсть певне.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

— А, правда, правда — відповіла надумуючись Сузанна — добре кажете. Розгнївалась би певне за ту дитину, бо она як яка сьвята і не погляне нїколи на мужчину. Не бійте ся, паничу, вже буду мовчати.

— Памятайте-ж: — сказав Мариян.

— Не забуду, не забуду. А сказати лише, що ви зараз прийдете, а то, що менї здавало ся на образї, то не правда, бо він вже має пятьдесять лїт.

— Скажіть лише то, що я зараз прийду — відповів Мариян — а о образї нїчого не говоріть.

— Най буде і так — сказала Сузанна і поцїлувавши Марияна в руку пішла.

Виправивши в той спосіб балакливу служницю, перечитав ще раз карточку від Уршулї. Она писала: „Бабуси о много лїпше. Зажила лише раз лїку і спала спокійно до рана. Той сон так єї покріпив, що могла встати з ліжка, одїти ся і сїсти в своїм кріслї. Я оповіла їй о моїй вчерашній пригодї і о такій милій для мене стрічи. О вас оповідала я бабуси богато, дуже богато. Бабуся дуже рада вас пізнати і подякувати за мене, для котрої мали ви давнїйше тілько доброти і прихильности, а й тепер як би не ви, то справдї не знаю, що було би зі мною стало ся. Приходіть-же, щоби ми обі могли вам подякувати, бо кількож то вже я вам винна, а чим можете ви ще стати для мене в будучности!

Очи Марияна блисли надією і щастєм, коли читав ті послїдні слова. Забув о тій томлячій ночи, котру перевів без сну, забув о своїм підозріню против Гнатка. Вступив знов в свою бідну країну мрій, так милу для кождої поетичної душі і блукаючи гадкою по раю осьвіченім блеском чародїйної улуди, взяв капелюх і пішов на Новоміску улицю.

Хоч внучка упередила бабусю, що Мариян горбатий, має дуже довгі руки і ноги, костисте лице і вузке чоло, покрите шерстким волосєм, то однако перше враженє було прикре; не могла того укрити і усьміх вдячности, яким хотїла єго стрінути, зник на хвилю з єї уст. Але коли горбатий сїв, почав говорити і оживлений привітливим і сердечним принятєм Уршулї поглянув раз і другий в очи панї Больковскій, привикла старушка скоро до єго вигляду і єї лице красив знов той усьміх радости, який нераз бачимо на устах старших людий, і який так всїм подобає ся. Мариян тим милїйше приглядав ся їй, що цїла єї стать і всьо що єї тодї окружало, складало ся на один хороший образок. Она все була чиста і старанна в своїй одежи; нинї подужавши з грозячої їй довготревалої слабости, убрала ся ще стараннїйше, а до того тим радше, що мала приймити гостя так милого єї внучцї. Мала чорний кафтаник з виложенним білим ковніром, на голові сьвіжий чипок перевязаний синьою хусточкою. При кріслї, на котрім сидїла, опираючи ноги на стільчику, був округлий столик, на якім стояла ще фляшинка з лїками, горнятко, лижочка і великий молитвеник. Сьвітло з вікна падало на єї гарне лице і осьвічувало єго, а при кріслї стояла оперта о поруче Уршуля і прислухувала ся з вдоволенєм розмові, що ставала чим раз більше оживленою і показувала ясно, що старушка в серци Марияна, а він знов в єї очах робив великі поступи.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.